

[Ole Bjørn Kraft.]

nogle af de veje, der bør følges. Det hedder — med formandens tilladelse vil jeg gerne citere —:

„Udvidelsen af investeringernes andel af nationalproduktet forudsætter en øget opsparing“
og videre:

„er opsparingstilbøjeligheden ikke tilstrækkelig stor, vil der ske en fortsat inflation, der dels medfører uønskede sociale forskydninger og dels på længere sigt undergraver erhvervenes konkurrencemæssige stilling overfor udlandet“.

For mig at se er dette ensbetydende med, at man på det tidspunkt, da nationalbudgettet blev skrevet, i forårsmånederne, mente det nødvendigt at lade staten øve en indsats for at forøge opsparingen. Noget sådant var nødvendigt for at gennemføre selve den „anførte meget begrænsede genopbygningspolitik“, som nationalbudgettet anviste, og som forudsætter realinvesteringer her i landet på ca. 5 pct. af nationalproduktet imod normalt ca. 10 pct. Selv en så begrænset investering kræver altså en øget opsparing efter regeringens opfattelse.

Der foreligger nu fra det økonomiske sekretariat et nyt og revideret nationalbudget. I modsætning til det først foreliggende medregner man her Marshallhjælpen, men ikke desto mindre er investeringsresultatet — altså genopbygningen — praktisk talt det samme som det, man i forårsmånederne mente at kunne nå uden marshallplanens bistand. Jeg ser heri et bevis på, at vel erkender regeringen, at det er nødvendigt at forøge opsparingen, men den træffer ikke de herpå sigtende foranstaltninger — man kan næsten sige tværtimod.

„Finanstidende“ brugte i en artikel for nylig det udtryk, at der her i landet er ved at foregå en baglæns pengesaning af finansministeren, at finansministeren er ved at blive en „general baglæns“, idet man i virkeligheden forøger pengemængden her i landet. Der er for mig tre foreliggende omstændigheder, som tyder på, at det, regeringen i virkeligheden vil, er at fastholde en såkaldt opstemt inflation.

For det første udtalte statsministeren i sin åbningstale, at regeringen ikke vil — er det iøvrigt ikke lidt søgt i en sådan tale at beskæftige sig med det, man *ikke* vil — foreslå nye langfristede statslån, og altså heller ikke til afløsning af de statslån, som udløber nu.

For det andet har regeringen ladet foretage en række støtteopkøb på børsen for at stimulere obligationskurserne og dermed

standse den sunde og naturlige bevægelse, som udviklede sig med rentemarkedet.

For det tredje har man i dagspressen kunnet læse, at den højtærede handelsminister omgås med planer om at lade den for banker og sparekasser gældende pengebinding udløbe i indeværende samling.

Alt dette betyder forøgelse af den til rådighed værende pengemængde, og det er ensbetydende med, at regeringen, i samme øjeblik pengesaningens resultater begynder at gøre sig gældende, bliver ængstelig for dem i en sådan grad, at den ligefrem iværksætter et tilbagetog.

Jeg tænker med virkelig medfølelse på eengangsskattens ofre, som man fortalte, da man gennemførte eengangsskatten, at den dog også var i deres interesse, thi derigennem blev jo den danske kronens stilling sikret; derigennem fik de et middel, hvorved deres fremtidige besiddelse dog ikke skulle blive undergravet af inflation. Hvis man fortsætter en politik som den, der er skitseret gennem disse beslutninger og udtalelser af regeringen, vil det simpelthen betyde, at størstedelen af disse ofre har været forgæves.

Man vil måske heroverfor sige — jeg kan lige så godt foregribe det —, at vi andre jo ikke har opført os meget bedre, fordi vi under behandlingen af tjenestemandsløven krævede en forøgelse på 15—20 mill. kr. af de beløb, som udbetales i løn til tjenestemændene. Hertil er imidlertid at sige, at det for det første drejer sig om minimale beløb i forhold til dem, hvormed regeringen er på vej til at forøge købekraften, og for det andet at der er tale om en stand, som er blevet deklasseret i en sådan grad, at der ikke er nogen som helst motivering for at hævde, at den i højere grad end andre befolkningsgrupper skal bære de med den økonomiske genopbygning forbundne byrder. Man kan ikke, således som det her er sket, skille en enkelt befolkningsgruppe ud. Når landmanden og arbejderen får reallønnen, har tjenestemanden og funktionæren også krav på det. Først når der er tilvejebragt en sådan ligestilling, vil man være i stand til at foretage en retfærdig fordeling af byrderne.

Regeringens motivering for den „baglæns pengesaning“ er begrundet, siger man, i dens frygt for arbejdsløshed. Det parti, jeg tilhører, nærer begribeligvis intet ønske om en arbejdsløshed, tværtimod anser vi det også på baggrund af den udenrigspolitiske situation for aldeles afgørende at undgå arbejdsløshed her i samfundet. Men foreløbig er der for os at se ikke mange tegn